

Inhoud

1. Tijd voor taart	6
2. Klutstaart	13
3. Goudzoekers en goudrovers	21
4. Ra ra ringen	26
5. Goudjacht	34
6. Drollenbrood	42
7. Pechvogel	50
8. Taartentoonstelling	60
9. Bij de burgemeester	66
10. Alarm	72
11. Verrassingstaart	81
12. Vertel eens	89

1 Tijd voor taart

‘O k , welpen, luister.’ Akela’s stem galmt door het clubgebouw. ‘Ik heb jullie iets te vertellen. Iets h el belangrijks ...’ Zijn stem wordt steeds zachter, tot hij overgaat in een geheimzinnig gefluister. Lau schuift naar voren op de houten bank. Akela, zoals ze hun scoutingleider altijd noemen,¹ vouwt zijn handen rond zijn mond. ‘Binnenkort ...’

‘Ben ik jarig!’ juicht Danny.

‘Sst!’ sist Laila. ‘Dat heeft er niks mee te maken!’

Akela kijkt hen aan. ‘Nou-ou? Misschien toch wel een beetje ... binnenkort is er namelijk n g iemand jarig. Of beter gezegd: binnenkort zijn we allem al jarig.’

‘Huh?’ vraagt Laila. ‘Hoe kan dat nou?’

Akela gaat staan. ‘Ik zal het uitleggen. Nog een maandje en dan bestaat onze scoutingclub honderd jaar.’

‘Honderd jaar?’ roept Danny. ‘Wow, dat is echt veel.’

Akela knikt. ‘En als je jarig bent, eet je ...’

‘TAART!’

‘Gaan we taarten bakken?’ Danny is boven op de bank gesprongen.

‘Zoiets. De komende weken werken we aan het insigne “bakken”.’

‘Joehoe!’ Er klinkt een luid gejoel. ‘Gaaf’, hoort Lau zijn vriendin Laila naast hem zeggen.

1. Bij scouting worden namen gebruikt uit de Jungleboekverhalen.

Hij kijkt naar de twee emblemen die al op de mouw van zijn scoutingblouse zitten: insigne wereldreiziger en insigne kampvuur. Hoe zou het insigne bakken eruitzien?

Luuk, zijn vriend die aan de andere kant van hem zit, stoot hem aan.

‘Bakken is saai.’

Lau knikt. Eerlijk gezegd lijkt hem dat ook. Bovendien heeft hij nog nooit iets gebakken.

‘Ik kan al supergoed bakken!’ roept Sophie.

‘Opschepper’, mompelt Luuk.

Ineens begint iedereen door elkaar te praten.

‘Stil even!’ roept Akela. ‘Vandaag gaan we cakejes bakken. Maar jullie mogen thuis ook oefenen. Uiteindelijk is het de bedoeling dat je je eigen bijzondere taart gaat maken. Degene die de mooiste en lekkerste taart bakt, mag een taart aan de burgemeester overhandigen.’

‘Wow’, fluistert Laila.

‘Ik kan niet bakken’, kreunt Luuk.

‘Ik ook niet’, zegt Lau.

‘Nu misschien nog niet,’ zegt Akela, ‘maar over een tijdje ... Ik ben benieuwd naar al jullie creatieve en lekkere baksels. En weet je wat Pippi Langkous altijd zei? “Ik heb het nog nooit gedaan, dus ik denk dat ik het wel kan.”’

Daar moet Lau even over nadenken. Eigenlijk is het wel een goeie. Maar ja, die Pippi kon ondertussen wel alles. Of kwam dat omdat ze dit zei?

‘Oké, welpen,’ commandeert Akela, ‘aan de slag. We gaan ons verdelen in groepjes. Het is de bedoeling dat je goed met elkaar ...’
‘Samenwerkt!’ roept Danny.

‘Precies.’

Lau zit in het groepje met Sophie en Laila.

‘Zullen we beginnen met wegen?’ Laila pakt de weegschaal al.

‘Wacht,’ zegt Sophie, ‘eerst kijken wat er op het pak staat.’ Ze leest: ‘Ingre... ingre...’

Lau leest mee. ‘Ingrediënten.’ Dit woord hebben ze pas op school geleerd. ‘Dat zijn de dingen die je nodig hebt, wat erin moet. Boter en zo.’

Lau leest, Laila weegt en Sophie mixt de boter, eieren, melk en het bakmeel tot een glad beslag.

Eigenlijk valt bakken best mee. Het is makkelijker dan Lau dacht. Een half uur later staan alle bakvormpjes in de oven. Akela klapt in zijn handen. ‘Dit duurt nog wel een tijdje. Ondertussen gaan wij naar buiten voor een spel. Wat dachten jullie van rrratten en rrraven?’

Akela staat langs de zijlijn en begint zijn verhaal:

‘Er was eens een bakker. Hij bakte de heerlijkste taarten: slagroomtaarten, kwarktaarten, morkataarten ... Hij bakte zo goed dat hij geregeld een bakwedstrijd won. Maar op een dag kwamen er ... rrratten.’

Lau, die bij de ratten hoort, rent het veld van de tegenpartij op. Daar, Danny! Helaas, mis. Danny springt al over de achterlijn.

Akela blaast op zijn fluitje. Als iedereen bij de middenlijn terug is, vervolgt hij zijn verhaal.

‘De rrratten ...’ Opnieuw rennen de ratten. Dit keer weten ze twee raven te tikken.

Akela gaat door. ‘De hongerige beesten met hun lange staarten kropen midden in de nacht de bakkerij binnen. Ze vraten gaten in de broden en taarten. De bakker probeerde ze te vangen, maar dat bleek een onmogelijk karwei. Bovendien waren er ook rrrraven die ...’ Lau maakt dat hij wegkomt. Is hij op tijd over de achterlijn? Yes! Rustig loopt hij terug naar de middenlijn.

‘De zwarte roofvogels leken wel even hongerig als de ratten.’ Dit keer probeert Lau raaf Luuk te tikken, maar zijn vriend is wel héél erg snel ... Mis!

Akela vertelt verder. Het probleem lijkt voor de bakker steeds groter te groeien. De ratten en raven vormen een heuse plaag. Zijn zaak dreigt failliet te gaan. Zelfs een rattenvanger lukt het niet om een einde te maken aan de ellende. Totdat iemand een rattentemmer optrommelt. Met een fluit probeert hij de dieren met zich mee te lokken. In een optocht verlaten ze het stadje. De raven zijn jaloers op de mooie muziek die de rattentemmer uit zijn fluit kan toveren. Op zijn beurt daagt de rattentemmer hen uit om mee te doen. Gaat dat lukken?

Tegen de tijd dat de bakker weer rustig zijn bakkerij in kan, liggen alle welpen bijna uitgeput op het grasveld. Akela kijkt op zijn horloge. ‘Volgens mij is het tijd voor ... cake!’

De cakejes komen goudgeel uit de oven. Ze zijn alleen nog een beetje saai, maar daar is wel iets aan te doen. Op de tafels staat van alles klaar om de baksels te versieren: spikkels, chocoladehageltjes en nog meer.

‘Ik maak er een zonnetje op!’ roept Laila.

‘Ik een hartje!’

Lau pakt de spuitzak en spuit een paar keer rond.

‘Een drol!’ roept Danny. ‘Je hebt een poepkoek gemaakt!’

Lau wil iets onaardigs zeggen, maar opeens moet hij lachen. Eigenlijk heeft Danny wel gelijk.

‘Doe er gewoon wat spikkels over’, bedenkt Laila.

Lau pakt een van de busjes en strooit. Inderdaad, zo ziet het er heel anders uit. Wat het nu voor een cake of koek is, weet Lau niet, maar hij is vast lekker!

Als iedereen klaar is met versieren, worden alle baksels bij elkaar gezet. Akela maakt een foto. ‘Dit hebben jullie goed gedaan, zeg. Top! Dan is het nu tijd om het hele zaakje te laten verdwijnen. Eet smakelijk allemaal!’

Lau neemt een hap. Mmm.

Als alle cakejes op zijn, klapt Akela in zijn handen. ‘Welpen, luister. Ik heb nóg een leuk nieuwtje. Zoals jullie weten heb ik een vriendin.’

Sophie springt op. ‘Ik zag jullie een keer in het park en toen zaten jullie te zoenen.’

Akela krijgt een kleur. ‘Eh ... ja, wij houden veel van elkaar. Zoveel dat we binnenkort gaan ...’

‘Trouwen!’ brult Danny.

Akela knikt. ‘Inderdaad, wij gaan trouwen.’

‘Waar?’ vraagt Laila.

‘In Kasteel Bramenburg.’

‘Mogen wij ook komen?’

Akela wrijft met zijn hand langs zijn kin. ‘Nou eh ...’

Er verschijnt een diepe rimpel in zijn voorhoofd, maar dan lacht hij breeduit. ‘Ja, natuurlijk mogen jullie erbij zijn!’

‘Yes! Joehoe!’ roept Danny. ‘Dan krijgen we ook taart!’ Hij klapt in zijn handen en stamp met zijn voeten en iedereen dreunt mee: ‘Tijd voor taart – tijd voor taart! Tijd voor taart – tijd voor taart!’

Even later fietsen Lau, Luuk en Laila samen naar huis.

‘Gaaf hè, dat bakinsigne’, zegt Laila enthousiast.

‘Hm’, kucht Luuk. ‘Ik weet niet ... Taart eten is leuker dan taart bakken.’

‘Vind ik ook’, zegt Lau.

Laila rinkelt met haar bel. ‘Misschien ga ik wel winnen.’

‘Tsss,’ zegt haar broer, ‘denk je soms dat meisjes beter kunnen bakken dan jongens?’

Laila steekt haar tong uit. ‘Vast wel.’

Luuk trekt zijn stuur omhoog, rijdt een paar meter op het achterwiel tot het voorwiel terug stuitert op het wegdek. ‘Pff, dat slaat dus

echt nergens op. Bakkers zijn wel vaak mannen, hè. Dus ... wedden Lau, dat wij beter zijn dan de meiden?’ Hij houdt zijn hand omhoog voor een *high five*.

Lau slaat terug, ineens voelt hij zich sterk. Dat insigne? Dat gaan ze gewoon halen!

‘Weet je wat ik ook gaaf vind?’ zegt Laila. ‘Dat Akela in Kasteel Bramenburg gaat trouwen.’

‘Waar is dat?’ vraagt Lau. Hij heeft er nog nooit van gehoord.

‘Het is een eindje buiten ons dorp,’ legt Luuk uit, ‘en het is een soort spookkasteel.’

Lau kijkt zijn vriend aan. ‘Spookkasteel? Hoezo? Wonen er spoken?’

Luuk lacht. ‘Spoken bestaan niet. Maar er gebeuren wel vaak rare dingen.’

‘Ja,’ vertelt Laila. ‘Pas zwom er een hondje in de gracht en hij was zomaar ineens verdwenen. Dat was toen op het nieuws.’

‘Ja,’ zegt Luuk, ‘en er was ook een bootje dat ineens lek was en naar de bodem zonk. Sommige mensen denken dat er een monster in het water zit.’

‘Oei,’ schrikt Lau, ‘dan mag Akela wel uitkijken.’

Laila lacht. ‘Op een trouwdag gebeuren zulke dingen heus niet, hoor.’

‘Dat is niet te hopen’, mompelt Lau.

Luuk grinnikt. ‘We gaan niet zwemmen en ook niet varen.’

‘Nee’, zegt Laila. ‘We gaan lekker taart eten. Misschien hebben ze wel een bruidstaart. Ik heb er echt superveel zin in!’ Ze rinkelt nog een keer met haar bel. ‘Tingelingeling – tijd voor taart!’

2 Klutstaart

‘**Y**es! Woensdagmiddag!’ Met een zwaai gooit Lau zijn rugzak op de grond.

‘Aan de kapstok hangen!’ roept zijn moeder. ‘Hoe vaak moet ik dat nog zeggen?’

Vlug ruimt Lau zijn rugzak op. Dan loopt hij de keuken binnen.

‘O ja, mam, vanmiddag komen Luuk en Laila hier en dan gaan we een taart bakken.’

‘Een taart? Gezellig! En lekker.’

Dat laatste hoopt Lau ook. Een taart is namelijk wel groter dan een cakeje, dus waarschijnlijk ook ingewikkelder.

‘Wat voor taart gaan jullie bakken?’

Lau haalt zijn schouders op. ‘Weet ik veel.’

Zijn moeder lacht. ‘Dan zullen jullie dat eerst moeten beslissen.

Er zijn namelijk nogal veel soorten taarten. En jullie zullen ook nog wel boodschappen moeten doen.’

‘Misschien wel, ja.’

‘Als jullie de oven gaan gebruiken, moet je mij er even bij roepen.’

Pff ... Lau ploft neer op een van de keukenstoelen.

Zijn moeder grinnikt. ‘Kijk niet zo moeilijk. Alleen door proberen kun je iets leren. En mocht iets niet lukken: ik ga de zolder opruimen, dus ik ben in de buurt.’